

Kedves Testvéreim!

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő nevét. Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.“ (Zsolt. 103: 1—2.)

A hálaadás veleszületett képessége az embernek. Ha örömet, boldogságot, munkája után sikert, eredményt ér el, mélységes ösztön indítja arra, hogy valakinek köszönetet mondjon érte. Figyelj a Mester hálájára, amellyel ügyének, szolgálatának, engedelmségének sikerét fogadja. Hálákat adok néked Atyám, mennyeknek és földnek Ura... (Máté 11:25.) Az Istenben bízó lélek úgy tekint örömeire, mint ajándékokra; erejére mint bizományra; szolgálatára mint adósságára amivel tartozik és sikereire mint a hálaadásnak alkalmaira.

De lehet ma valakinek öröme? A kérdésre kérdéssel felelek. Lehet-e a hazafelé utazó embernek öröme, ha az úton bármennyi baj, veszedelem, szenvedés, próba éri is, amikor arra gondol, hogy megy haza, hogy várja az édes szülői otthon, a végtelenül szerető, önfeláldozó barát, testvér; a mindent megbocsátó forró Atyai szív? Így örül hálaadással a ma hívó embere az elkészített, a minden veszedelmen felül álló mennyei otthonnak, amely az Úr Jézus drága ajándéka.

Van-e ok ma hálaadásra? Több mint más kor. Erőd, egészséged a megnehezült életkörülmények között, nem fölöttébb bizonyág arra, hogy az Úr gondot visel? Munkáddal betöltött szolgálataid és elért sikereid, nem szólnak-e ma különösképpen arról, hogy nagy az Isten, aki szemével tanácsol téged. Óh! Egyedül szilárd, megdönthetetlen, örökkévaló hatalom, Mindenható Isten, milyen felemelő, milyen békességet adó dolog, Teneked hálát adni, nálad megpihenni, lábaid előtt elcsendesedni.

Téged keresünk, neved kiáltjuk, mert Rád gondolni megnyugvás, Téged ismerni örök élet, Téged láthatni minden vágyunk beteljesedése.

Isten-é a hála.

Istennek adunk hálát az elmúlt esztendőért. Neki mondunk hálát, hogy felébresztette a felelősséget a szívekben az evangélikus magyar

parasztifjúság iránt. Neki legyen hála, hogy küldött tanárokat és előadókat, akik fáradhatatlan önzetlenséggel végezték munkájukat. És végül Istennek adassék hála azért, hogy 12 evangélikus magyar paraszti ifjút felébresztett és megengedte nekik, hogy a tanfolyamot elvégezve, az évvizsga ünnepélyén bizonyágot tehetnek.

Hála legyen az Istennek és köszönet az imádkozó testvéreinknek, az evangélizáció áldásainak gazdagságaiért. Azért színe előtt eltöltött három nap nagy hatással volt 12 ifjúra, s egyenként kértek magánbeszélgetést, hogy lelkiismeretük vádoló szavaira, hitük kétkedéseire feleletet kaphassanak. Az Úr igéje ismét nem tért vissza üresen, az imádságok nem maradtak meghallgatás nélkül, mert megindulások, ujjászületett életek bizonyítják, hogy az Úr ma és mindörökké ugyanaz.

Március 11-én a gödöllői baromfitenyésztő intézetet látogattuk meg. Hasznos gyakorlati tapasztalatokkal tértünk vissza útunkról. 17-én Budapesten voltunk. Meglátogattuk a szépművészeti- és a mezőgazdasági múzeumot, hol a látott sok-sok gyönyörködhető festmény, továbbá a mezőgazdaság nagyszerű munkáját ismertető szemléltető képek, rajzok, eszközök, preparátumok kötötték le ifjaink figyelmét.

Március 19-én, vasárnap délelőtti istentiszteleten Sztehló Gébor kerületi ifjúsági missziói lelkész avatta fel ifjainkat és Isten egy-egy drága üzenetével bocsátotta el őket az élet útjaira, hogy bizonyágtevő élettel élettel prédikáló evangélikus magyarokként legyenek az Úr Jézus hűséges katonái.

Délután 3 órakor tantermünk már zsúfolásig megtelt ünneplő és hallgató közönséggel, közöttük a volt népfőiskolások összegyűlt csoportja is.

A fiúk nagy örömmel és buzgósággal készültek évvizsga ünnepélyünkre. Ki-ki igyekezett a legjobbat nyújtani ami tőle tellett. Hat beszámolót mondott, hat vallásos vagy hazafias költeményt szavalt. Kánonokat, népdalokat, halleluja énekeket énekeltek. Az ünnepély végeztével

az egymástól búcsúzkodó ifjak szemébe ott ragyogott a testvéri szeretetről tanúskodó könnyesepp, amely hisszük, hogy őszinte volt és felejtetlenné teszi nemcsak a búcsúzkodás pillanatát, de a népfőiskolán eltöltött időt is és az ott hallott Isten üzenetét is.

Évzáró ünnepélyünkkel párhuzamosan 18-án és 19-én, szombaton és vasárnap népfőiskolás találkozói is voltak, melyre messze az ország minden részéről 25—30 ifjú gyülekezett össze. Megható volt az a testvéri szeretet, melegség és közvetlenség amellyel egygyéforrt az összegyülekezett ifjúság a kedves felejthetetlen otthonban, a népfőiskolán.

Szombaton délelőtt áhítat volt. Délután beszámoló, amelyen drága bizonyágtételek hangzottak el, hogy az itt töltött idők nem voltak hiába valók. Isten országa él és terjed, ha olyan apró és kicsiny is a mag, mégis hisszük és bízunk benne, hogy lesz még zöldelő vetés és eljő a gazdag aratás ideje is.

Legyen néktek is köszönet.

Hála legyen az Istennek, hogy annyi magyar evangélikus testvérünk szívét indította adakozásra, melyeknek bizonyítékai a naponként érkező pénzadományok.

Külön mondunk köszönetet Stühmer Frigyes R. T. vezetőségének 200 P-ös és az orosházi

imaközösség egy tagjának 100 P-ös adományáért.

Dr. Bogsch László „Földünk története“ c. munkáját; Palotay Gyula lelkész „Kereszt és korona“ c. verses kötetét; özv. Vikár Kálmánné természettudományi folyóiratokat; özv. Stefezius Istvánné szépirodalmi folyóiratokat és ifj. Götse Árpád az Ev. Missziói Központból 8 drb. vallásos könyvet ajándékozott könyvtárunk részére. Az ajándékozóknek ajándékaiért hálás köszönetet mondunk.

Kedves Testvéreim! Ez a tanfolyam bezáródott. A 12 ifjú mint megannyi kis tüzecke elindult a magyar éjszakába, hogy csillogjon, lobogjon, gyujtson, égjen, a haza és Isten oltárán. Kísérjük őket továbbra is imádságainkkal, hogy ki-ki megharcolhassa a maga harcát.

Az intézet a közelgő nyári idő alatt is teljesíteni fogja a maga szent missziói hivatását, azért gondoljunk reá továbbra is régi szeretettel, imádsággal és támogassuk továbbra is adományainkkal.

Lehet vészes a jelen, lehet sötét a jövő, az Úr ügye azonban örök, azért legyünk mi is az örökélet reménységében, az örökkévalóság bizonyosságában, melyet megjelentett és elkészített nekünk a megváltó Úr, Krisztus.

Nagytarcsa, 1944. április hó.

Tóth László

népfőiskolai igazgató.